

[Poul Møller.]

værge og skyde mod angreb. Han ønskede ikke at foregribe begivenhederne på Amalienborg, men det var netop at foregribe disse begivenheder, når de ikke måtte sætte sig til modværge mod angreb, så der blev begivenhederne faktisk foregrebet, og sagen kunne kun få eet udfald. Det ærede medlem hr. Alsing Andersen siger, at han ikke ønskede, at kampen skulle bryde løs i umiddelbar nærhed af Amalienborg, men det var jo netop det, der skete; der blev kæmpet på Amalienborg slotsplads om morgenen, medens der blev forhandlet. Det er det, der gør, at vi har brugt det udtryk, at man handlede som krigsfanger, for man havde simpelthen kampen så tæt ind på livet, at man kunne høre skuddene nede i Amaliegade og i Frederiksgade, medens der blev forhandlet. Derved var der faktisk indtruffet en sådan situation, at det ikke længere var muligt at træffe en fri afgørelse.

Formanden: Taletiden er udløbet.

Poul Møller: Jeg skal straks slutte . . .

Formanden: Taletiden er forlængst udløbet.

Poul Møller: Jeg takker, fordi jeg har fået ekstra taletid, og jeg vil blot til slut sige, at vi har gjort, hvad vi mente var ret og rimeligt, når man blev valgt ind i dette udvalg, nemlig efter gennemlæsning af materialet vedrørende de begivenheder, man skulle skønne over, at sige sin mening og ikke blot sige nogle almindeligheder.

Carsten Raft: Det vækker altid opmærksomhed, når et medlem her i tinget taler imod de fæstnede, autoriserede anskuelser, også når det er et så agtet og gerne hørt medlem som det ærede medlem hr. Thestrup. Men der var noget i det ærede medlems betragtninger i går, som jeg synes det er naturligt at komme med en bemærkning til.

Det ærede medlem udtalte, at imellem den 19. januar 1940 og 9. april fortsattes den politik, regeringen havde indledt, og at det ikke kan ses, at der er givet nogen egentlig protest derimod. Sådan omtrent

var ordene. Jeg synes, det var meget interessant at høre det ærede medlem. Det er altid interessant at høre en eftertid, der kan tænke og vurdere, fremsatte sine betragtninger; men her taler det ærede medlem som repræsentant for en eftertid, der ikke ved, hvad der skete dengang; det er ikke en retfærdig fremstilling, det ærede medlem giver. Jeg skal aldeles ikke tale om mit parti; der er ikke nogen grund til at komme ind i en sådan debat, ej heller tale om enkelte medlemmer, hvoraf een har været på talerstolen, og som roligt kan svare for sig selv for den periode.

Jeg føler imidlertid en vis trang til at tale for en, der ikke kan være tilstede, nemlig afdøde folketingsmand Christmas Møller. Vi, der kendte ham godt, ved, at forfatningssagen for ham egentlig mest var et forsøg på at få et forlig om forsvaret og en fælles regering i stand, og vi glemmer aldrig, hvordan han, da forfatningssagens udgang slog ham ud som fører, i den periode, der gik fra da og indtil den 9. april — og ikke mindst de sidste 2 måneder — var ustandselig virkende, ustandselig overtalende, ustandselig initiativrig, særlig selvfølgelig overfor de to absolutte ledere i ministeriet, Stauning og dr. Munch. Den slags kan ikke ses, og vi ved godt, at der er meget i dansk politik, der ikke kan ses, og at der dengang var meget, der ikke kunne siges. Jeg husker, at jeg indledte en benzindebat, hvor det daværende medlem Christmas Møller bebrejdede mig, at man sloges om den slags ting for åbent tæppe. Men sandheden skal nu alligevel siges: der var ustandselig virksomhed i så henseende.

De øvrige bemærkninger, jeg har, er til den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Skytte. Jeg indrømmer, at de nogenlunde følger den samme linie som mit partis formands, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts, men der er nu alligevel nogle supplerende bemærkninger, som det ligger mig meget på sinde at komme med.

Det ærede medlem hr. Skytte siger tingene på den måde, at det jo var fuldkommen ligegyldigt, om der var 8 regimenter, således som regeringen ville have, eller 9, således som venstre ville have, eller 13; således som de konservative ville have. Jeg tror, det er